

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τί τρέχει ; ρώτησε με αγωνία ἡ Μαγδαληνή.
 — Τρέξε ἀμέσως στή κόμησά... Μὴ χάνεις στιγμή... Ἡ παρουσία σου κοντὰ τῆς ποτὲ δὲν ἦταν πιὸ ἀναγκαία ἀπὸ σήμερα.
 — Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Γουλιέλμῃ ! Πές μου, τί συμβαίνει ; τραύλισε ἡ Μαγδαληνή τρέχοντας πρὸς τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῇ.
 Ὁ Γουλιέλμος θέλησε ν' ἀπαντήσῃ μὰ ἡ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ τίς καννὲς τοῦ πλήθους πού περνοῦσαν ἀπ' ἐξω καὶ φώναζε :
 — Θάνατος στὸν ἄνδρῳ !... Θάνατος στὸ προδότη !... Ἐκδίκησις !... Ἐκδίκησις.
 Ἡ Μαγδαληνή ἔκανε πίσω ξαφνιασμένη. Ὁ Πλουσέτ ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.
 — Πού τρέχεις ; τοῦ εἶπε πικρὰ ὁ Γουλιέλμος. Δὲν ἀξίζει πιὰ τὸν κόπο ν' ἀνησυχῆς... Κάθησε. Ὅλα τελείωσαν... Τὸν Ἅγιον Κεντίνου τὸν ἐγύμωνσαν...
 — Κεραυνὸς ! φώναξε ὁ Πλουσέτ. Ἀλήθεια λές ;
 Ἡ Μαγδαληνή, πού δὲν καταλάβαινε τίποτε, κοιτοῦσε με ἀγωνία τοὺς φίλους τῆς.
 — Καὶ ὁ κόμης ; ρώτησε ἀργὰ ὁ Πλουσέτ.
 Ὁ Γουλιέλμος δὲν ἀπάντησε.
 — Μήπως πέθανε ; ξαναρώτησε ὁ Πλουσέτ. Μήπως θέλησε νὰ ὑπερασπιστῇ τὴν ἐκκλησία... Λέγε γρήγορα ; Πέθανε λοιπὸν ;
 — Ὁχι...
 — Μήπως πληγώθηκε βαρειά...
 — Ἐκατὸ φορὲς καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ πληγωνότανε... Μὰ τώρα τὸν ἐπῆγαν στὸν πύργο...
 — Αἰχμάλωτο ;
 — Ναί...
 Ἡ Μαγδαληνή ἔπιασε τὸ Γουλιέλμο ἀπὸ τὸ χέρι :
 — Ἐξηγήσου, τοῦ εἶπε. Γιατί τὸν φυλάκιζαν ;
 — Τὸν κατηγοροῦν, ἀπάντησε ὁ Γουλιέλμος σκυβώντας τὸ κεφάλι, ὅτι παρέδωσε τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντίνου στὸ λοχαγὸ Ταγιεφέρ.
 — Ἀ ! φώναξε ὁ Πλουσέτ...Θὰ βγῶ ἐξω νὰ βεβαιωθῶ, νὰ δῶ...
 — Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ Γουλιέλμος, κάθησε στὴ θέση σου... Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδα με τὰ μάτια μου, τάκουσα με τ' αὐτιά μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὁ κόμης εἶνε προδότης καὶ αἷτιμ...
 Μὰ τὸ χέρι τῆς Μαγδαληνῆς τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα πρὶν ἀποτελειώσει τὴ λέξη του. Αὐτὸς χαμήλωσε τὸ μέτωπό του καὶ φλογερὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του.
 — Συγχωρήστε με ! ψιθύρισε... Σὰς πληγῶν, σὰς προσβάλλω, με τὰ λόγια μου γιατί ἐσεὶ ἀμφιβάλλετε ἀκόμα... Ἐτσι ἀμφέβαλα κ' ἐγώ... Ἄλλ' ἂς τ' ἀφήσουμε πιά αὐτὰ, ἄς μὴ μιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο...
 — Ἀπεναντίας, εἶπε ἡ Μαγδαληνή, πρέπει νὰ μιλήσουμε. Ἡ ἀλήθεια, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε πρέπει νὰ θριαμβεύσῃ... Σὰς ἐμπόδινα νὰ βροῖσης ἐκεῖνον πού ὡς σήμερα ὑπῆρξε γιὰ σὰς καὶ θάνα πάντοτε γιὰ μένα τὸ πρόσωπο τοῦ τιμίου ἀνθρώπου.
 — Ἐκεῖνος... ψιθύρισε περιφρονητικὰ ὁ Γουλιέλμος.
 — Ὅτι δῆποτε κ' ἂν πῆς, σὲς ἀποδείξεις κ' ἂν μοῦ φέρεις τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ κλονίσῃ τὴν πεποίθησιν πού ἔχω στὴν τιμιότητα τοῦ κόμητος.
 Ὁ Λορέντ ἐκοίταξε τὴ Μαγδαληνὴ με συμπάθεια καὶ σεβασμὸ καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξιστορῇ ὅλα τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς περασμένης νυκτός.
 Ὅταν ἐτελείωσε, ὁ Πλουσέτ πού εἶχε γίνῃ κατάχλωμος, προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ βρῇ κανένα ἐπιχείρημα γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν κόμητα. Ἡ Μαγδαληνή, με τὰ βλέμματα ἀπλανῆ καὶ με χέρια σταυρωμένα, συλλογιζόταν. Τέλος εἶπε με ἀπόφαση :
 — Τὸ σπουδαῖο ἐν πρώτους εἶνε νὰ βροῦμε τὸν ἐνοχο !
 — Τὸν ἐνοχο ! φώναξε ὁ Γουλιέλμος ξαφνιασμένος. Δὲν με ἄκουσες λοιπὸν... Δέκα ἀξιόπιστα πρόσωπα εἶδαν τὸν κόμητα τῆς Θούνης νὰ πετᾷ τὰ κλειδιά στὸ λοχαγὸ Ταγιεφέρ.
 Ἡ νέα χαμογέλασε παρθένα.
 — Κι' ἂν αὐτὰ τὰ πρόσωπα γελάστηκαν ; ρώτησε. Ἄν ἔπαιον θύματα μιᾶς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος ; Ἄν οἱ ἐχθροὶ τοῦ κόμητος τὰ ἔκταναν ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ τὸν ἀτιμάσουν ;
 Οἱ δύο φίλοι ἀνεσκήρτησαν καὶ κοίταζαν τὴ Μαγδαληνὴ γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι δὲν εἶχε παραφρονησῇ.
 — Ὡ ! ἐξακολούθησε ἐκείνη. Δὲν εἶμαι τρολλή, δὲν λέω πράγματα τῆς φαντασίας μου... Γιὰ ὅσα μιλῶ τὰ ξέρω, εἶμαι βεβαία

γι' αὐτὰ... Γουλιέλμῃ Νικόλαε, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πού μὰς ἀκούει σὰς τὸ ξαναλέω, σὰς τὸ ἐπιβεβαιῶνω, ὁ ἐξοχότατος Γοδεφρίδος εἶνε ἀθῶος, εἶνε θῦμα μιᾶς σατανικῆς συνομοσίας...
 — Ἄλλὰ ὁ διάβολος νὰ πάρῃ ! εἶπε ὁ Λορέντ, πρέπει τότε νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ὑπάρχει ἓνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει τὴ μορφὴ τοῦ κόμητος, τὰ χαρακτηριστικὰ του, τὴ φωνὴ του...
 — Μάλιστα, Γουλιέλμῃ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπάρχει καὶ ἐγὼ τὸν ξέρω πολὺ καλά. Λέγεται ὑποκόμης Φλορεστὰν ντε Μορλάκ.
 — Τότε ἐφώναξε ὁ μυλωνᾶς, ὀρκίζομαι σὲ ὅτι ἔχω ἱερὸ νὰ μὴ πιῶ οὔτε ἓνα ποτήρι μπύρα, πρὶν βάλω αὐτὸν τὸν κύριον Ντε Μορλάκ στὰ χέρια μου, πρὶν τὸν ἀναγκάσω νὰ ἐξομολογηθῇ δημοσίᾳ τὸ ἐγκλημὰ του.
 — Ἐγώ, εἶπε ὁ Πλουσέτ, καὶ τὸ τελευταῖο μου λεπτὸ ἂν πρόκειται νὰ ξοδεύω, καὶ τὴν τελευταία σταγόνα τοῦ αἱματός μου ἂν χύσω, ὀρκίζομαι νὰ σώσω τὸν κόμητα καὶ νὰ τιμωρῶσῃ τὸν προδότη.
 — Καὶ ἐγώ, εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ μέσα τῆς, ὀρκίζομαι νὰ τοὺς σώσω καὶ τοὺς δύο ἢ νὰ πεθάνω...

VI

Ὅπου ξαναβλέπονται οἱ παλῆσι γνώριμοι.

Ἐνῶ ὁ κόσμος οὐρλιάζε κάτω ἀπ' τὸν πύργο ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸν κόμητα τῆς Θούνης, ἓνας κηπουρὸς δὴνοῦσε ἡσυχὰ μὲς ἀπ' τὸ πλῆθὸς τὸ ἀμάξι του, διαλαλώντας τὰ λαχυνικά του. Δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ φίλο μας τὸ Βρινδινοῦ.

— Σίγουρα, ἔλεγε μέσα του, εἶμαι πολὺ τυχερός... Ποιὸς διάβολος μπορεῖ νὰ μὲ ὑποψιάσῃ μέσα σ' αὐτὴ τὴ φασαρία... Ἐτσι θὰ μπορέσω νὰ μεταφέρω ἀνενόχλητος τοὺς ἠθασαυροὺς μου καὶ τὸ σκελετὸ μου...

Σὲ λίγο εἶχε φτάσει στὸν ἐρημικὸ κάμπο ὅπου βρισκόταν τὸ σπίτι του. Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ἀνοιχτῆ.

— Ὁραϊά ! εἶπε μέσα του. Ἡ γρηῃ εἶνε ἐτοιμῆ...

Καὶ φώναξε ἀμέσως δυνατὰ :
 — Ἐγώ εἶμαι, μάνα ! Φέρε γρήγορα τὰ σακκιά !... Τὰ σακκιά !..

Μὰ κανένας δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀπὸ μέσα. Ὁ Βρινδινοῦς, ἀφήνοντας τὸ ἀμάξι του, προχώρησε ὡς τὴν πόρτα.

— Μάνα ! ξαναφώναξε ἀπὸ κεῖ. Μὰ καὶ πάλι κανένας δὲν τοῦ ἀπάντησε.

— Θὰ κοιμᾶται ! ψιθύρισε... Τί τὸ θέλετε ! γέρασε πιά ἡ μάνα μου... Δὲν εἶνε ἀξία γιὰ μεγάλα πράματα καὶ πρέπει νὰ τὴ ξεφορτωνοῦμαι ἀπὸ πάνω μου... Ἐννοια τῆς ! Ἄς περμιένη νὰ τὴν πάρω μαζί μου... Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε... Πρὶν φύγω θὰ τὴ μεθύσω κ' ἔτσι θὰ τὴν ξεφορτωθῶ.

Ἀνέβηκε τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τῆς ἀγκάλας, οὐρλιάζοντας :

— Ἐλα πιά, γρηῃ ! Κάνε γρήγορα !

Μὴν ἀκούοντας οὔτε αὐτὴ τὴ φωνὴ ἀπάντησιν ὁ Βρινδινοῦς ἀνατρίχασε. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει. Καὶ ἐπροχώρησε ἐπάνω. Ἀλλὰ μόλις βρέθηκε στὴν αἰθουσα στάθηκε σὰν χτυπημένος ἀπὸ κεραυνό...

Μπροστά του, ὁ κινητὸς τοῖχος τῆς κρύπτης τῶν ἠθασαυρῶν του ἦταν καταβασμένος καὶ ἐκεῖ μπροστὰ ἦταν σωριασμένο τὸ πτώμα τῆς Φρέας.

Ὁ Βρινδινοῦς βλέποντας ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶπε τίποτα. Στάθηκε ἀκίνητος σὰν ἀγάλα.

Ἐνας σπασμὸς δυνατὸς τὸν ἔπιασε σὲ λίγο. Ἐπειτα ξέσπασε σὲ γέλοιο καὶ φώναξε :

— Φτωχὸς θὰ πεθάνῃ, Ματθαῖε ! Φτωχὸς θὰ πεθάνῃ !..

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὸ σαγόνι του ἀκούμπησε στὸ στήθος του. Ἄξεφανα ὅμως, σὰν κἀνὶ νὰ τοῦ ἔδωκε δυνάμεις προχώρησε πρὸς ἓνα μαγκάλι πού βρισκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ τὸ ὅποιο εἶχε ἀρχίσει νὰ σβῆνῃ. Ὁ Βρινδινοῦς πῆρε τότε κάρβουνα, τὰ ἔβαλε στὸ μαγκάλι καὶ τ' ἄναψε. Ἐπειτα μάζεψε ἄχυρα καὶ πανιά, τὰ ἄναψε κ' αὐτὰ κ' ἄρχισε νὰ τὸ σκορπίζῃ δεξιὰ κ' ἀριστερὰ.

— Στὴ φωτιά ! Στὴ φωτιά ἡ μάγισσα καὶ τὸ σπίτι τῆς ! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ...

Ὅταν τὰ ξύλα τῶν ἐπιπλῶν εἶχαν ἀρχίσει νὰ φροντῶνουν, ὁ Βρινδινοῦς τράβηξε πρὸς ἓνα κιβώτιο κ' ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ ἓνα μεγάλον ἰνδικὸ μαχαίρι πού ἦταν βαμμένο με θανατηφόρο δηλητήριον.

Ὁ Βρινδινοῦς ἀφοῦ τὸ κοίταξε λίγο, τὸ ἔβαλε στὴ μέση του κ' ἔπειτα βγήκε ἐξω.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μαγδαληνὴ πῆγε καὶ κοίταξε.